

anerkjendt for at være Lov. Naar vi nu spørge her, er denne Lov imod Grundloven — thi det er Spørgsmaalet; Spørgsmaalet er ikke, om denne Lov i sine Sætninger findes i Grundloven — saa maa Svaret blive, at der ikke i Grundloven findes Noget, som forbyder os at vedtage en Lov af denne Natur. Jeg troer ikke, at den ærede Minister i Grundloven skal kunne finde et eneste Ord, som forhindrer os i at vedtage en Lov, der nærmere bestemmer, hvorledes man skal forholde sig i Tilfælde, hvor Bevillingsmyndigheden staaer for skarpt ligeoverfor Regjeringen; thi det er jo egentlig det, som denne Lov gaar ud paa. Denne Lov gaar ud paa at lette Regjeringen sin Fremtræden og sin Fremgangsmaade i de Tilfælde, hvor § 52 kunde komme til at misforstaaes til Skade for Ministeriet; thi § 52 er jo meget strengere end Loven. Naar saa den ærede Minister siger: ja, men I have ikke Ret til ved nogen Lov at mildne Grundloven, saa svarer jeg dertil: vi mildne ikke Grundloven i den Betydning, at vi borttage det Allermindste af de Bestemmelser, der findes i den. Der er ikke nogen som helst Bestemmelse i dette Forslag, som gjør, at en Udgift kan afholdes uden ifølge en Bevilling i Finantsloven; men her er kun Bestemmelser, som nærmere søge at godtgjøre, hvad man forstaaer ved calculatoriske Poster, og hvorledes de skulle bedømmes, om de calculatoriske Bestemmelser have været rigtig iagttagne eller ikke. Her er en Bestemmelse, som gaar løs paa at sige, naar man skal forlange sit hele Tilgodehavende hos Ministeriet, eller naar man kan lade sig nøje, uden at faae Pengene tilbage. Alt dette er ikke Noget, som gjør den mindste Indskrænkning i denne Sætning i Grundlovens § 52. Men vi have ogsaa nævnt en anden Paragraph og det er nemlig § 21. Med Hensyn hertil vil den ærede Minister maaskee sige: ja, men § 21 staaer jo ikke nu i Grundloven; men dertil vil jeg svare, at fordi den nu er gaaet ud af Grundloven, derfor er der ikke sat noget Andet ind. Dersom der istedetfor denne Paragraph var indsat, at Ordningen af Ministerenes Ansvarlighed ikke maatte skee ved Lov, men skulde skee grundlovsmæssig, ja, saa havde

Ministeren Ret; men Saadant er der ikke sat ind; § 21 er gaaet ud, men dens Fortolkningsskunst er bleven tilbage, og den siger netop, at disse Spørgsmaal skulde kunne afgjøres ved Lov; saa, om man ogsaa var i nogen Tvivl, om et Spørgsmaal af denne Art kunde komme til Afgjørelse ved Lov eller ikke, altsaa ogsaa, om det kunde have været i Grundlovens Aand og Mening, at denne Art Spørgsmaal skulde afgjøres ved Lov, saa, siger jeg, er denne Tvivl hævet derved, at der i Grundlovens egen Bestemmelse er nedlagt den Aand, som der her maa blive Spørgsmaal om; og naar saa Ministeren henviser til, at naar engang en Overskridelse indtræffer, saa skulde vi faae at høre fra en anden Instans, hvorledes disse Grundlovsparagrafer skulde forstaaes, saa forekommer det mig, at det ligger i hans eiendommelige Standpunkt, som bringer ham til at see Sagen i et særligt Lys. Dette er ganske begribeligt; thi det er jo indtil en vis Grad hans Pligt, at værne om den administrative Magt ligeoverfor den repræsentative Indflydelse; men det er dette, der bringer ham til at ville prøve paa, at ville udfinde et andet Forum end det, som Loven hjemler; men dette troer jeg er en Misforstaaelse; der er kun eet Forum til at dele Repræsentationens og Ministeriets Indflydelse imellem, og det er Kongen, og idet man henviser til nogen som helst Anden, saa overseer man Kongens sande Betydning i Staten. Dette er Noget man forøvrigt ofte gjør; thi man kommer saa let til at tænke sig, at Kongen og Ministeriet er en uadskillelig Eenhed, saaledes, at hvad Ministeriet vil, det vil Kongen. Ja, dette kan være rigtigt til en vis Tid, men ikke længere; thi Kongen vil ligesaa meget hvad Repræsentationen vil. Dersom Kongen begriber, at Repræsentationen har en Villie, der er Statens Villie, og som i et Dieblisk ikke er ufornuftig — jeg siger ikke fuld fornuftig — men ikke ufornuftig, ikke farlig og ikke ubrugelig, saa er det netop den Betydning, der ligger i Kongemagten, at saa skal han, om det er muligt, skaffe Redskaber tilveie for at fyldestgøre denne ikke ufornuftige og som tidsvarende angivne Fordring, og Andet er det ikke der forlanges her. Her forlanges en Lov,